

VETERÁN

Remeš cestoval vlakem. Bylo to mnohem pohodlnější, a pak – tomu svému automobilu už moc nevěřil. Poslední dobou ho zanedbával, měl plno jiných starostí, a proto skoro vůbec nejezdil.

Jindy by ho jednotvárné klepání pražců uko-lévalo k spánku, teď se dívá do krajiny a myš-lenky se mu honí hlavou jedna za druhou.

Bože, co se to dnes děje? Vzpomíná, jak plni radosti a nadšení přijeli na tancích do ulic čes-kých měst. To bylo jáсотu a provolávání slávy!

Dnes je jeho bývalá přítelkyně, vyznamenaná za účast v boji za národní osvobození, vychova-telkou v polepšovně a musí se bát o svoji existenci, ne-li o život. Formálně jí sice říkají paní ře-ditelka, ale Remeš dobře ví, že skutečnost je trochu jiná. Být ředitelkou „pod dozorem“ není funkce příjemná.

Milada Horáková, neohrožená bojovnice za rovnoprávnost žen, členka protinacistického od-boje, která prožila větší část okupace ve vězení, byla na příkaz prezidenta Gottwalda právě po-pravena. Proboha, za co? Proč?

Armádní generál Ludvík Svoboda, hrdina druhé světové války, už není ministrem národní

obrany a banda novodobých ničemů a darebáků se chystá obvinít ho z velezrady stejně jako Mi-ladu Horákovou. A on, Svatopluk Remeš, který za ním jede s přímluvou pro chlapce Jana Márinku, válečného sirotka, si vůbec není jist, jak to všechno dopadne, ale věří, že dobře.

Ano, přestože se mu na prsou houpá řada vá-lečných vyznamenání, včetně dvou válečných křížů, si není jist... Má obavy – ne o sebe, ale o svoje nejdražší. Připadá si málem jako kdysi, když vybíhal se samopalem v ruce na zteč proti německým tankům za svým generálem. On vy-běhl v dešti nepřátelských střel jako první a vo-lal: „Vpřed, moji vojáci, za vlast, vpřed!“ – To byl jejich generál...

Pražské hlavní nádraží... Jako vždy spousta lidí spěchajících do všech stran, jedni tam a druzí zase zpátky. U vchodu do ministerstva ho zastavují dva vojáci se zkříženými puškami a na-sazenými bodáky, udiveně civí na jeho vyzname-nání. Remeš jim předkládá svůj průkaz a ptá se po generálu Svobodovi.

„Jste ohlášen?“

„Nejsem. Jsem československý frontový voják ze Svobodova armádního sboru.“

Jeden z vojáků křikne přes rameno pro náčel-níka stráže. Přichází mladý důstojník s hodností podporučíka a znovu si prohlíží Remešův prů-kaz.